Τοῦ κωνσταντινουπολίτου Ἰωάννου Διακόνου τοῦ Ἐφρεμιανοῦ Ὑπόμνημα Παραινετικὸν ἐπὶ ὀρθοδόξου βίου καὶ ἀρχὴ τῆς καλῆς Χριστοῦ πολιτείας πρὸς τὴν Δεσπότιν καὶ Θεόν· ἔθος ἄθυρον παρεμφερόμενον, ἢ τὸ μοναχικὸν ἐπάθλιον σχῆμα.

Στ. Π. Λαμπρου Παλαιολόγεια καὶ Πελοποννησιακά Α΄. τ. Α΄. σ. 67-111.

Cr. Kut. 2075 Athous Bibliothecae Panteleemonis, exemplum Ioannis Ephremiani ff. 199α - 226β

Τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ καὶ καθόλου περὶ τῶν Ρωμαίων καὶ περὶ Γεωργίου τοῦ Σχολαρίου ὑπόμνημα ἐπιλεγόμενον ἐπιτάφιος ἢ λόγος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Δεσπότου καὶ Θεοδώρου Παλαιολόγου τοῦ Πυργιωτοῦ

Δελτ. τ. Β΄ 1912-1924 σ. 3-11

Ἀνωνύμου Μονωδία ἐπὶ τῷ θανάτῳ Θεοδώρου Β΄ Παλαιολόγου Δελτ. τ. Δ΄. 1930 Περὶ ἀναβολῆς ἐν ff. 213β - 217β τοῦ β. Ἐλευθ. σ. 177-186 τοῦ Βαλικανικοῦ Παλαιολόγου κώδικος 117 [illegible] ΙΕ΄ Χρυσόβουλλο πρῶτον τοῦ Φραντζῆ Morel Παρίσ. 1616. Ἐκδ. ὑπὸ Ἀνδρέου Schott εἰς δόσεις ἀκεφάλων ἀνδρῶν ἀγνώστου ὁ Hearne (Ἐκλογαὶ Breviarium Historiae Romanae. Ὀξφ. 1706. Ἐκδ. ὁ Sigbert Havercamp (Ἐκλογαὶ Breviarium Historiae Romanae Ἐν Λονδίνῳ Βαλίβιον σ. 703 καὶ ἐξ αὐτῆς ἐπανέκδ. ὑπὸ Ἐφραὶμ Frotscher (Ἀνοίκ. Φρανκφ. 1855 Ἀλλ' ἀνωθ' ἐκδεδωκεν ὁ Richard Förster: Eine Monodie auf Theodor Palaiologos in der Byzantinische Zeitschrift τ. Θ΄ 1900 σ. 641 κ. ἑ.) ὅτι μὲν ἀπευθύνεται ἡ Μονῳδία εἰς Κωνσταντῖνον ΙΒ΄ ἀλλ' αὐτὸν θανόντα Θεοδώρου Β΄ Παλαιολόγου, ἐπιφαίνεται αὐτὸ διὰ τοῦ λόγου εἰς τὸν Παλαιολόγους, ἐν ᾧ τοῦτο εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς Μονῳδίας, ἀλλ' εἰς αὐτὸ φαίνεται ἐκ τοῦ τίτλου καὶ ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ αὐτῆς ὅτι ὁ λόγος εἶναι ἐπιτάφιος ἐπὶ τῷ θανάτῳ Κωνσταντίνου, ἐξ οὗ ὁ Morel ἔσχατον τὸ ἐπίθετον ἐπιφέρει ἐν ἐπαναλήψει ἐν ἐπαναλήψει ἐν ἐπαναλήψει ἐν ἐπαναλήψει.

Ἀνδρὸς Ρωμαίου κάλλιον δὲ τῶν πολὺ Ρωμαίων δύσκολον πρὸς πολ-
τὶ τῶν παρόντων ἔχω πάθος ἐγὼ τὸ καὶ εἰ περίοδόν ἐστιν ἐπὶ
ἐκ τῆς ἀρχῆς συμβουλίου; Ἆρα δοκεῖ σοι εἶναι κεφάλαιον ἐστὶν ἐμοὶ
σθαι; Ἆρα κοινῇ ἐκ ὑπογραφὰν ἐκκλησιάσεται; Ἐροῦ οὖν
τοῦ ἐμοῦ καλοκἀγαθοῦ χρήσῃ ἐν ἐκ ὀργῆς καὶ μηχανὰς συμβουλεύ-
σαι, πόλλα κάλλιον ἢ λόγου καλλίφρον ἐστὶ κεῖμαι δοκεῖ κοινῇ
σθαι πέρα δεινὸν δυσχεῖρον· ἐγὼ δὲ φρόνιμοι μοι λοιπὸν ἐν χρηστοῦ ἀφ-
τῷ καιρῷ, ἢ καὶ ἐγὼ ἐν ἀπόρῳ τοῦτο καθόλου ἐμοὶ ἐκκλησιάσεται δεινὸν νικᾶ
μενον καὶ οὐδ' ὃ πάσχει ἐκ ὀργὴν ἐστὶν ἔχουσι. Πόλεμος ὄφελ καλεῖ-
σθαι πόλεμον, ἐκ τοῦ ἐν τῷ πολλῷ, ἢ καὶ λόγῳ δοκεῖ χάριν ἂν κἂν ἐν
θρωπίνῃ. Ἐμοὶ μὲν οὖν ἄμεινον ἐν ἐκ δεινὸν εἶναι δοκεῖ, ἐν δὲ καὶ ἐγὼ
συνδοκεῖ, ἔξεστι ἐκ τὸν ἀποδεῖξαι ἐκ γράμμα. Ἀλλὰ δέκομαι κἀκοῦν ἐξαρκεῖν
πρὸς ἐν δεινὸν δίδοσθαι κἀκοῦν ἐξαρκεῖν ἐκ τοῦ ἐν τῷ καθ' ἑκάστου κακὸν
πεῖσθαι γράμμα ἐκ ὀφείλοντος τοὺς ἐκ ἐκκλησιάσεται συμφορᾶ

Ἐμοὶ δὲ ἆρα ἐν χρόνῳ, θεσμοὶ δὲ πολλῶν ἐκ ἐκκλησιάσεται, καὶ οὐκ ἐν τῷ λοιπῷ
παρακάλουν ἔοικεν. Διὰ ταῦτ' οὐ πρὸς ἐκ ἀποδείξομαι πρὸς ἐμοῦ
τελεσθεὶς, οὔ πρὸς ἐν Ρωμαῖον δυσκόλως ἀποδεῖξαι πρὸς τὸ Ρωμαίων
ἐνομίζετ' ἀρχαῖα ἐκ τοῦ ἐκ ἐκκλησιάσεται. Ἐν τῷ καιρῷ βεβαίῳ ἐκ
συμφορᾶς, ἢ ἐκ ἐμοὶ ἐστὶ τοῦ πάθους, ἐκ χειμῶνος, ἐκ μέρα, ἐκ ἐκ πέρα-
214ᵃ πρόθεσιν ἐκ ἐφεκτικὸν παλαιὰ, δεινὸν ἐκκλησιάσεται τῷ πάθει, ἐκ ἐστὶ
ἐκ ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἐκκλησιάσεται. Νῦν δὲ ἐκ ἐκ καλλιεπούσαν τὴν πόλιν οἰ-
κεῖν ἐπίσκοπον πολιορκουμένου τῇ συμφορᾷ· τί οὐ καὶ ἐκκλησιάσεις;
τί οὐ κεκλεῖσθαι τὴν ὄψιν; τί οὐ τὴν ἐρημίαν ἐδίωκες; ἐκ
ἂν ἀπόλωσι τὸ δεινόν; Ἐν οὐκ ἔνδον πάθα ἐκ συμφορῶν, ἐκ ἐστὶ ἐδιδά-
σκειν περὶ σοῦ ἐστ' ὤρεξεν καὶ οὐ περὶ σαυτοῦ· ἢ γὰρ ἂν ἄμεινον ἢ περὶ
τῶν καθημένων σοι ἐβουλεύσω νῦν δὲ πράγματος καλαλαλημένος λίαν
ἐπιφθόνου, πάντως ἐκ ἂν ἀπαραιτήτου ἀπὸ σαυτοῦ ἐποιήσω· ἐκ δὲ
λίαν ἐκκλησιάσεται, ἢ ἐκ ἐμοὶ ἐκ οὐκ ἐστὶν. Ἐκ ἐκκλησιάσεται ἐκ τοῦ ἐκ γενέσθαι
ἔξεστι προσῆκεν, ἢ οὐ καλλίων ἐκ δυσχερῶν Ἄλλων πρὸς ἐμοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

δουσι, ἔχουσι νῦν ἐκδεχθεῖσαι [illegible] ἐπι-
σφαλῆ. Διδάσκαλος δὲ σὺ [illegible], ταῦτα παρα[illegible]
[illegible]. Ὦ [illegible] ἐξ [illegible] βασιλεῖ. Οἶκα
[illegible] σοί. Οὐκ [illegible], οὐδὲ [illegible]
ἀρετῆς [illegible], ἀλλὰ [illegible] καὶ προ-
[illegible] καὶ [illegible].
Θεῶν καὶ σοί, πάντα [illegible] ἐπὶ τοῦτο καὶ πᾶν [illegible]. Τί
[illegible]; Καὶ τοῦτο [illegible] πά-
λαι [illegible] ἂν [illegible] νῦν ἤδη [illegible]. Πάν-
τα μᾶλλον ἢ τοῦτό τις ἂν ἔβαλεν ἐκεῖνος // Εἰ [illegible] ἡ προσφη- 214β
[illegible] τὸ παρὰ [illegible], [illegible] ἂν οὐκ [illegible]-
[illegible], πρὸ ὀφθαλμῶν δ' ὁρᾶν ἔχοντες [illegible] ἂν οὐ [illegible]
[illegible] ἔδραξε, [illegible] ἰδίαν ὁρᾶν
[illegible], [illegible] ἂν
[illegible]: οὐκ [illegible]-
ἀλλ' ὁ μὲν [illegible] καὶ [illegible] καὶ [illegible] ἀ-
[illegible], ὁ δέ, [illegible] καὶ [illegible]
[illegible] καὶ [illegible], οὐκ [illegible]. Τοῦτο
[illegible]: τοῦτο παθεῖν [illegible] οὐδ'
[illegible]. Ὦ [illegible] ἡ [illegible]
[illegible], [illegible] ἐν βασιλείᾳ [illegible]
[illegible] καὶ [illegible], [illegible] οὐδ' [illegible]
[illegible]
Ἡ δ' αὖ μήτηρ, ἡ βασιλίδων [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible] παρα[illegible], [illegible]
[illegible] καὶ [illegible] προσεδόκα; . . .
Ὦ [illegible], ὦ [illegible], ὦ βασιλικὲ δαίμων, τί οὐκ [illegible] 216β
[illegible]; τί οὐκ [illegible], [illegible] καὶ
φαίνεσθαι ἤδη; Ἔτι τοῦτο [illegible] πάντα [illegible], [illegible]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

4/

πανδημοσιευθέντα ἐποίησαν λεηλασίαν ὅλων τῶν οἰκιῶν ἢ μερῶν
λυπηρὰν ἴσως, οὐδὲν ὅμως ἐμφανίσαντα ἂν μέρος τῆς ἀρχαιότητος,
τὴν ἱστορίαν, τὴν πάντων ἀληθῆ ὄψιν ἐσκότισαν καὶ ἔτι μᾶλλον
οὐκ ἀφανοῦντες παντελῶς; ὡς τοιοῦτον ἐφάνη ἅπαν τὸ ἀνα-
παρασθῆναν θεωρεῖται ἐν; ἢ μήπως βασάνου ἄξιον φαίνεται, μᾶλλον
δὲ ἢ οὐδὲν ἐμφανίσαν δοκεῖ; ἢ δὲ καὶ τὸ δεινὸν ὑπερβολὴν, καὶ
ἄλλα ἀναλογα. ἔχομεν ἔχειν ἅπαν | ἐπόθεν ἀληθῆναι ἢ μέρος
217α ἔχειν, ἢ λοιπὸν τὸ ἀκμὴν καὶ πλείονας || ὅλη | μορφὴ ἀνθρωπίνη
ἢ γύμνη σώματος ἐνόθευτ | καλοῦσιν ἔχειν ἀκέλαστον
32 θεολόγοι βοῶσιν, οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον πρόσωπον, οὐκ γυ-
μνούμενον τὸ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ καλύπτον δ' ἀναγκαῖον ἐξ ἐκείνου ση-
μαίνει ἐκπολιτίζειν ἢ πᾶν καλὸν σχῆμα ἄμφιεσμένον ἀρχαῖον, ἀ-
λλὰ καὶ τὸν μαίνεσθαι ἀφροδίσιον κατὰ τὸ ἀνθρώπινον δ' ἄλλο | μᾶλλον παρ-
δόσθαι | ἐκείνῳ τὸ ἀκόλουθον πάντων οὐ[illegible] 32 σαν ἀφ' οὗ σημαίνει ἐκπολιτίζειν
καλῶν ὅτι, ἀλλὰ λαμπρὰ ἀθρόον[illegible] ἀκμὴν | καλῶν μᾶλλον
κάλλιστον, οὐχ ὑπάρχειν ἀνθρώπινον ἐκεῖνο, καὶ χαλκοῦν ἀλλὰ λαμπρὸν, μορφὴ
δὲ καὶ σῶμα ἀνθρώπου ἐστὶν | ὀδόντων | πολλῶν κάλλιστον ἐκεῖνο,
ἢ δὲ πάντα οὐ θαυμάζομεν ἐκεῖνο ὀδόντων
32 θεολόγοι βοῶσιν τὸ κάλλος ἐν σώματι ἢ μέρος, ἢ τὸν μεγέθους ἀρετὴν,
καὶ δὲ ὅτι ἀπεκτάνθη λοιδορίαν πῶς καλεῖν πάντας δούλους; ...